

Yön hiljaisuudessa.

Korkealla kaareutui taivas yön hiljaisuudessa ja tuhannet tähdet tuikkivat sen tummalla kannella. Alhaalla aava lakeus lepäsi kuun hopeahohteessa, ja valtavat palmut varjostivat mustilla juovillaan hohteista ketoa.

Loitommalla oli pieni talo tuuheiden öljypuiden puolittain kätkemänä. Talon avonaisen ikkunan ääressä istui kaksi miestä. Toisen kasvojen ilme oli lempeä, rauhaisa, toisen kaihoisan epävarma ja levoton.

– Sanonpa sinulle, sanoi edellinen mies joustavalla ja soinnukkaalla äänellä, – ellei ihminen uudestisynty, ei hän astu Jumalan valtakuntaan . . . Miksi on uskosi niin heikko? Etkö luota sanoihini?

– Mestari, vastasi toinen vältellen, – selitä minulle, mikä on Jumalan valtakunta. Fariseukset opettavat sen olevan viimeisen tuomiopäivän ylösnousemuksessa, kun ihmiset herätetään kuolleista. Opetatko Sinä samalla tavalla?

– Olisitpa kuullut vastaukseni fariseuksille, et kysyisi nyt . . . Jumalan valtakunta ei ole ulkonaisissa seikoissa. Emme voi sanoa siitä: se on tässä tai se on tuossa, sillä Jumalan valtakunta on ihmisessä itsessään. Jumalan valtakuntaan astuminen merkitsee totuuden hengen omistamista ja kaiken viisauden tietoa.

– Herra, huudahti etsivä opetuslapsi, – paljon tahtoisin uskaltaa saavuttaakseni totuuden tiedon. Opetä Sinä minua. Sentähden olen nyt tullut luoksesi yön hiljaisuudessa. Tiedän, että olet lähetetty opettajaksi, sillä niitä merkkejä, joita teet, ei voi kukaan tehdä, ellei Jumala ole hänen kanssaan.

Vielä kerran sanon sinulle, vastasi toinen lempeästi, – jollet kuoleta entistä itseäsi ja uudestisynty, et pääse Jumalan valtakuntaan.

– Mestari, mitä tarkoitat? Minunko, vanhan ihmisen, uudestisyntyttävä? Mutta enhän toki voi uudestaan palata äitini kohtuun ja syntyä?

Mestari oli hetkisen vaiti ja tarkasteli opetuslastaan silmissään nuhteleva rakkaus. Sitten hän vastasi:

– Minkätähden ymmärrät minua siten kuin puhuisin aineellisista asioista? Olethan toki Israelin mestari ja sinun pitäisi tietää, että henki tekee eläväksi eikä kirjaimellinen sana. Lihasta syntynyt on lihaa. Mutta ihminen ei ole vain lihaa, hän on myös henki, ja juuri hänen henkensä syntyy Hengestä. Älä kummastele, että sanoin sinulle ihmisen uudestisyntyvän. Sillä vaikka hän on henki aina syntymästään asti, ei totuuden henki ole hänessä, ennenkuin hän uudestisyntyy siitä Hengestä, joka ei ole hänen, ei sinun eikä minun, vaan vaeltaa vapaasti, minne haluaa.

– Totta puhut, Herra, vastasi opetuslapsi nöyrästi. – Totuuden henki ei ole minussa, sillä en tiedä mitään. Miten voisın saada sen?

– Rukoile, niin sinulle annetaan. Etkö ole kuullut minun sanoneen, että Jumalan valtakuntaan haluavan on kolkutettava. Ja totisesti, hänelle avataan.

- Mestari, rasitan Sinua kysymyksilläni, mutta ymmärrykseni on vajavainen

...

Nämä sanat sanottuaan sai etsijä parka lempeäkasvoiselta mieheltä osakseen niin suurta ymmärtämystä ja rakkautta uhkuvan katseen, että hän tunsi sen säveleenä sydämessään ja oli valmis lankeamaan polvilleen suudellakseen Mestarin viitan lievettä.

- Sinä itse olet kiusattu, Nikodemus, vastasi Mestari. – Sinua rasittavat vielä epäilykset, eikä minua, joka olen rauhassa. Kysy sinä. Siksi olen maailmaan tullut, että julistaisin totuuden.

Silloin opetuslapsi kysyi rohkaistuneena:

- Sanoit, että saavuttaakseni totuuden tiedon ja päästäkseni Jumalan valtakuntaan minun on rukoiltava ja kolkutettava. Herra, ketä minun on rukoiltava ja mitä kolkutettava.

- Sinussa itsessäsi on Jumalan valtakunta. Oman sydämesi ovelle on sinun kolkutettava. Koko sielustasi on sinun rukoiltava henkeä, älä huolehdi maallisesta. Älä huolehdi ruuasta, juomasta ja vaatteista niinkuin se, joka ei ole kuullut totuuden hyvää sanomaa. Kuitenkin sanon sinulle: Tee työtä ja sinä saat siitä tarpeesi, sillä työntekijä on palkkansa ansainnut. Mutta älä huolestu, älä anna mielesi taipua maallisiin asioihin, vaan käännä ajatuksesi taivaaseen. Lapsen kaltainen tulee sinun olla, uskova, toivehikas ja luottamusta täynnä . . .

Nikodemus huokasi syvästi.

- Vahvista uskoani, hän pyysi.

- Uskoasi? vastasi toinen. Pyydätkö sinua uskomaan johonkin, jota et itse tiedä? Totisesti sanon sinulle: Etkö voi uskoa minuun puhuessani kokemistasi asioista, kuinka voisit silloin uskoa minuun, jos puhuisin taivaallisista seikoista? Eihän mikään muu ihmisestä astu Jumalan valtakuntaan kuin se, mikä jo on taivaallista alkuperää. Vai etkö tiedä, oppinut rabbiini, mikä sinussa on ylhäältä? Sanon sen sinulle nyt. Se on sinussa oleva valo, joka on peräisin taivaasta, valo, joka loistaa ruumiisi pimeydestä ja sanoo sinulle, mikä on oikein ja totta. Kaikilla ihmisillä on sama valo, vaikka he karttavat ja vihaavat sitä, koska se sanoo heidän tekonsa olevan pahoja. Ihmiset näet rakastavat enemmän lihan pimeyttä ja toimivat mieluummin lihallisen tahtonsa mukaan. Mutta minä sanon sinulle: ken luopuu pahasta tiestä ja luottaa valoon sisimmässään, hän ei totisesti joudu sen tuomittavaksi, vaan saa ikuisen elämän totuuden tiedossa.

Nikodemus oli kuunnellut yhä hartaammin. Hänen kasvonsa kirkastuivat yhä enemmän ja enemmän, ja kun Mestari oli lopettanut, huudahti hän ihastuneena:

- Nyt ymmärrän, minun ei ole uskottava sinua, eikä vaikeatajuisia asioita, vaan omaan valooni, omaan järkeeni!

- Sinäpä sen sanoit, vastasi Mestari hymyillen.

- Voi minua sokeaa, sanoi opetuslapsi mietteläästi. – Nyt tiedän, kuka on Jumalan poika . . .

Silloin virkkoi Mestari jälleen:

– Niin rakasti Jumala maailmaa, että antoi ainoan poikansa, jotta jokainen, joka uskoo häneen, ei hukkuisi, vaan saisi iankaikkisen elämän. Valo on Jumalan ainoa poika. Ihmiset vaelsivat pimeydessä, eikä heillä ollut muuta tahtoa kuin oman lihansa halu. Silloin Jumala lähetti valon maailmaan valaisemaan heitä. Maailma himoitsee vieläkin lihallisuutta, mutta valo valaisee ja tuomitsee lihan tekoja. Kuitenkaan ei Jumalan poika ole tullut tuomitsemaan, vaan vapahtamaan maailmaa. Se, joka uskoo valoon ja kieltäytyy lihan tahdosta, hän pääsee taivaan valtakuntaan ja loistaa ihmisten keskellä, sillä hän on Jumalasta syntynyt.

Nämä sanat sanottuaan nousi Mestari, kookkaana ja majesteetillisena.

– Nyt tiedät, Nikodemus, sanoi hän ystävällisesti, – että ihmisen on uudesti-synnyttävä päästäkseen Jumalan valtakuntaan ja tehdäkseen niitä tekoja, joita minä teen . . .

– Kyllä, Herra Jeesus, vastasi Nikodemus, katsoen kiitosta säteillen Mestariinsa. – Hänen on luovuttava omasta tahdostaan ja alistettava se totuudelle. Hänen on tehtävä vain sitä, minkä Jumalan ääni hänen sisimmässään sanoo hänelle.

Jäähyväisinä Jeesus sanoi:

– Totisesti uskosi on vapahtava sinut, sillä valo on voittava pimeyden.

Kun Nikodemus astui ulos kedolle, oli tähtien loiste sammumaisillaan. Hän pysähtyi ja katsahti itään. Heikko kajastus taivaanrannalla ennusti päivän tuloa.

– Sillä valo on voittava pimeyden, mutisi hän mietteissään. – Ole huolehti levoton sydämeni. Tuo mies on totisesti Jumalasta. Hänen oppinsa ei ole hänen, vaan totuuden.

(Joh. evank. III, 1-21).

Pekka Ervast.

Suom. J. K. S.